

Dönmesinler

– Zontul · 03 Mart 2014

DÖNMESİNLER_____

Yankılarıma öykünen kuşlar vardı

Gittikleri yerden dönmediler

...

Gagalarıyla okudukları şiirleri duydum uzaktan

Ve bir gün

Hayalleri kandırdı onları

Camların önüne geldiler

Korkmadılar düşmekten

...

Bıraktıkları gibi değildi buralar

Hiç değildi...

Ağaç dallarının yerinde

Camlar

Ve yine camlar

Çatılar

Ve yine çatılar

Balkonlar

Ve yine Balkonlar

...

Eskisi gibi değildi

Değildi artık buralar

Kalan kuşlar öğrenmişti alkışlamayı

Oysa kanatlar kavuşamazdı birbirine

Özgürdü onlar

Şakşak yoktu kanatlara

Uçmaktı görevi /

Uçmaktı maviye

Tüyleri ki ok olup saplanırdı ancak!

Yalakaların kalbine

...

Yankılarıma öykünen kuşlar vardı

Gittikleri yerden dönmediler...

Gagalarına pelesenk olmuş

Şarkıları duydum uzaktan..

Ve öpemedikleri yavruları için
Gagalarının isyanlarını...
Ve geceyi tutarak döndüler bir gün
Bıraktıkları gibi değildi hiç bir şey..
Pençelerinin arasından dökülüyordu gece
Güne sızıyordu..
Kararıyordu şehir
Oysa kısıvrak yakalamışlardı geceyi
Daha iyi görmek için
Daha iyi uçmak için
Öpemedikleri yavrularına!
Daha iyi sarılmak için
...
Güneşe de dokunmuştu sızan gece
Ufka/
Ay'a/
Yıldızlara/
Oysa gözler!
Oysa gözler savurmalıydı ışıkları
Meydan okumalıydı gözkapaklarına
Ve karanlığa
...
Ve siyah sadece
siyah!
İnmeliydi/kapanmalıydı işte
Yalakaların gözüne!
Yokluyordu gökyüzü onları
Sonra yeryüzü
Bir gün. Bir gün bulamadılar isimlerini
Göremediler resimlerini
...
Yankılarına öykünen kuşlar vardı
Gittikleri yerden dönmediler
Gagalarında ne şarkı ne de şiir vardı artık
Bekledim onları
Bekledim!
Bari ötsünler
Ne öttüler
Ne döndüler

Nasılsa emindi/ kaydoldukları defter
Usta idi eller
Sağlamdı kalemler
Mühim miydi?
Varsın dönmesinler
Dönmesinler...

Nilüfer Zontul Aktaş